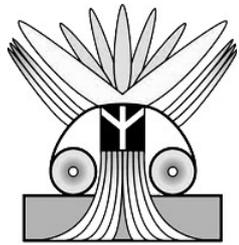

FIGU Studiengruppe Sverige

Fria intresseföreningen för Gräns- och andevetenskaper
och Ufologi studier

Vinnare och förlorare

av

Eduard Albert Meier

Vinnare och förlorare

Av Eduard Albert Meier

Många människor vill alltid se sig själva som segrare på bekostnad av andra människor, varför de vilt bedömer andra arrogant och hittar och ser fel hos dem, som även de själva har, men själva är för fega att tillstå. Men med det att de endast ser felen hos medmänniskorna, talar illa om och dömer dem, tror de felaktigt att de kan visa sin överlägsenhet för att ställa sig själva i bättre dager. Men så som de därmed bedrar sig och orsakar sig själva skada, förmår de inte uppfatta sin egna dumhet. Nu, faktum är att många människor vill upphöja sig och göra sig stora genom förnedringen av en annan för att verka mer än de verkligen är. En vilja av att vara bättre likväl av fellöshet blir därigenom demonstrerad genom felanklagelser mot andra fastän den som fördömer i regel har nog med egna skelett i garderoben och skulle göra bättre i att sopa framför egen dörr. I grund och botten är felanklagan i ren förnedring av medmänniskor, ett uselt och förödmjukande sätt att bli accepterad på av andra som faller för dessa manipulationer. Och tyvärr är det faktiskt så, att vidriga och osympatiska av denna sort tror sig vara stora, starka och framgångsrika, om de kan kritisera andra och stampa dem till marken. I deras abnormitet kan de endast själva bekräfta sig genom att förolämpa, såra, behandla kärlekslöst och förödmjuka andra.

Men en människa som verkligen är god, fridfull, fri i sig själv, harmonisk och balanserad måste inte bevisa sig genom ofina och ovärdiga ord och handlingar eller låta detta bevisas genom medmänniskorna. En sann människa måste alltså inte ställa sin mänsklighet, ära, respekt och värdighet i rampljuset på bekostnad av andra.

Är en människa i abnormitet beroende av att tillfoga andra människor nederlag och förödmjukelse för att bevisa sig och se sig som vinnare, då kan han aldrig vara en sann och riktig vinnare. Sanningen är nämligen att en sådan människa är en absolut nolla och beroende av de som han stampar till marken och ser som förlorare.

Fanns det för sådana skenbara vinnare och segrare inga medmänniskor som felaktigt kunde betraktas som förlorare, då kunde de ej heller tro sig vara segrare.

Men att vara segrare gentemot en förlorare är inget mer än en galen illusion, som bildas i sjuka hjärnor, eftersom en sann segrare äger storheten att inte behöva några förlorare för sin seger. Alltså är en verklig segrare en människa som inte använder andra människor som förlorare för att framställa sig själv.

En verklig segrare använder endast sig själv, sin egna kraft och energi, sin intelligens, sina tankar och känslor, sin sanna kärlek, inre friheten och harmonin likväl sin verkliga frid i sig själv likväl i avseende av sin hela omvärld. En människa som genom alla goda värden uppbringar en seger mot och över sig själv, har aldrig behovet att ge sig på medmänniskorna, att kämpa mot dem, att förolämpa och förnedra dem.

Och för en människa som är en verklig segrare i denna bemärkelse, finns aldrig ett behov att försvara sig med verbala, ärekränkande och lögnaktiga angrepp mot angripande människor.

Det är ingen hjälplöshet utan snarare vägen av rent förnuft och kärlek, eftersom aldrig skall ett behov av hämnd och vedergällning uppstå, eftersom detta ovärde skapar återigen ondskan, hämnd och vedergällning.

Alltså ska även ångest, vrede och ilska likväl självmedlidande undvikas, eftersom detta inte

leder till seger utan till förlust. En seger kan vinnas utan kamp, följaktligen finns det ej heller några förlorare. En angripare kan aldrig vara en segrare eftersom han skadar sig själv genom sina angrepp på så vis att han alltid, i varje fall förblir förloraren eftersom han blir besegrad från sina egna aggressioner varigenom en vinst av seger blir omöjlig.

En sann segrare besegrar sin ångest, sitt vrede, sin ilska, sina onda tankar och känslor likväl sina emotioner och alla behov efter hämnd och vedergällning. Där ur uppstår vare sig skuld eller försoning eftersom där inget motstånd finns kan heller inget angrepp ske.

Detta är formen hur en seger blir uppbringad utan att en handling av kamp därmed är förbunden. Och detta sätt av seger utan förlorare är användbar i varje avseende av vardagen om saken inte i urartar i handgripligheter som under omständigheterna motsätts av likaså handgripligt motvärn, varvid det då sannerligen endast finns förlorare och ingen sann segrare, eftersom kroppsliga skador o.s.v. är ömsesidiga.

Språket skall inte vara sådant utan snarare av segrandet och förlorandet i allmänt umgänge mellan människor, varvid tyvärr kamper blir utförda som inte bringar vinnare utan endast förlorare. Om det nu så är i familjen, mellan man och kvinna, mellan föräldrar, mellan systrar, bröder och släktingar eller på arbetsplatsen, i företaget mellan över- och underordnade, i skolan mellan elever och lärare och i militär mellan befäl och soldater o.s.v., eller om det är i annonsering av allehanda produkter. Men inte nog med det, eftersom varaktig kamp

också sker mellan regeringar, myndigheter och medborgare, mellan moralister, religionister, sekterister och de troende, såväl även mellan läkare och patienter, chefer och löntagare o.s.v.

Dessa kamper äger dagligen rum och det är angrepp som inverkar på människor timma efter timma och påverkar som våldsamt smattrande oväder med åska och blixtnedslag.

Människor kämpar faktiskt dagligen för att skydda sig och för att kräva sin rätt att bli behandlade, och att kunna leva på ett tämligen människovärdigt sätt.

Det kämpas för pengarna, äran och värdigheten, och det kämpas för egendom, för kärlek, för den skadade stoltheten, för rykte och många andra saker. Så kämpar människorna dag in och dag ut för vad det än må vara. De kämpar och kämpar, anstränger sig och tömmer ur sig sina krafter, energier, förmågor och möjligheter, men utan att de har den minsta chans att vinna en verklig seger.

De kämpar för saker som de tillmäter stor betydelse och de tror att de inte skulle kunna leva utan dessa. Men det gör dem angripbara eftersom det alltid finns eller kommer att finnas någon som är av den ena eller andra åsikten och blir attackerande för att göra de angripna fogliga, för att kunna missbruka dem för de egna syftena om det så är arbetsmässiga, finansiella eller sexuell utnyttjan genom våldtäkt, mened eller liknande utnyttjan. Och det tråkiga med saken är att människan måste ställas mot dessa eviga kamper vare sig de nu vill det eller inte. Människornas eviga kamp i ovan nämnda mening bringar i loppet av sina liv ingen värdefull förändring var ur kärlek, inre frid och inre frihet, harmoni och balans kan uppstå. Och sedan urminnes tider här har dessa människors kamper inte gett några sanna och värdefulla framsteg. Människorna har inte blivit lyckligare av dessa kamper och därigenom inte heller skapat några sanna framsteg, än

mindre att en värdefull evolution kan framkomma. Genom dessa kamper möts sedan mannaminne

ständigt bara motståndare och motståndare, och människor som mötte varandra på något aggressivt sätt och vis blev förlorare, på båda sidor.

Om ett upprop startar för bidrag till offer för godtyckliga despoter, för de nödlidandes hunger eller för jordbävning- och översvämningsoffer o.s.v., då blir så snart ett medlidande igångsatt, varvid miljoner blir spenderade.

Men dessa bidrag görs endast i regel så att de förmögna och rika å ena sidan offentligt kan visa upp sin "plikt till medmänniskor" och kunna uppfylla det i skenbar form, och å andra sidan för att befria sig från sin skuld känsla gentemot de arma och fattiga. Alltså, i sanning sett endast en skenhelighet att se sig som välgörare och vinnare över de vilka är samhällets och mänsklighetens förlorare. Det är en form av en världsbrand som bara förlorare effektivt känner eftersom varje spenderat öre av falskt medlidande och skuld känsla är ett bortkastat öre för den egna värdigheten och äran, varigenom den som spenderar gör sig själv till förlorare mot förloraren och även intygar detta genom sin donation. Detta i motsats till verkliga människor, till vilka hjälpsamhet för de lidande medmänniskorna är en daglig och naturliga plikt, de som av kärlek och sann mänsklighet uppfyller på eget initiativ och efter eget godtycke utan uppmaning och fodring. Tvärt om är medlidandestriden förbi och försjunket i människornas minne hos de bidragsgivare, som genom tiggeri och bönade givit till kassan, då slösas ingen tanke längre bort på de behövande - var till de behövande och nödlidande även bara är förlorare i jämförelse till hur de "ädla" givarna ser sig själva som strålande vinnare.

Men vilken tvivelaktig seger det är!

I själva verket fortsätter de nödlidande att svälta, men det glöms avsiktligt av, eftersom med donationer av medlidandepengar utfördes tillräcklig plikt, dock ska mottagarna av donationerna komma till rätta med sina egna falska förhoppningar. Och hur kan det ännu vara - att stora donationer samlas till behövande, som sedan skördas av hjälporganisationer som till stor del används till egna driftskostnader. Åter och åter igen låtsas det kämpas för fred i världen, att skapa kärlek och harmoni i familjen och bland människorna för att bry sig om den verkliga mänsklighetens frihet. Därför görs upprop, som kostar miljoner, och man demonstrerar för det i massor och i kilometerlånga människoled - hållandes brinnande stearinljus för att bilda ljuskedjor som ska förkroppsliga kärlek, harmoni, frid och frihet. Kläderna och ansiktena hos människorna är målade med dödsrunan och dödens symbol, istället för fredens sanna symbol. Människorna är i detta avseende vilseledda eftersom några galna har velat ombilda dödsrunan till fredssymbol och därmed framkallar död, fördärv och förstörelse.

Och vad framkommer ur denna hela denna teater?

Inget gott eftersom inte sällan flyger krigare för kärlek, fred, frihet och harmoni i håret på varandra och slår in varandras skallar och kommer i konflikt med myndigheterna och med säkerhetsstyrkorna varmed blodspillan redan är i full gång.

Var finns då de vinnarna?

Där finns det faktiskt också bara förlorare, på båda sidor - sårade, slagna, spottade på, misshandlade, förolämpade, pryglade, förödmjukad och till och med döda. Och naturligtvis skriker alla efter hämnd och vedergällning.

Blir sekter och religioner betraktade, då uppenbaras den förskräckliga sanningen, att de i namn av gudar, kärlek, vishet och kärlek till vår nästa har torterat, massakrerat och mördat fler människor än vad som skett under Djingis Khan, Attila eller någon annan krigsförbrytare.

Även kreatur som Adolf Hitler, Josef Stalin, Saddam Hussein, Radovan Karadzic, George Walker Bush, Ariel Sharon, Yasser Arafat, Slobodan Milosevic, Nicolae Ceausescu och andra folkmordiska är och var rena duvungar i jämförelse.

Även de var och är sannerligen inga segrare, utan bara fattiga och därtill kommande värdelösa och ohedrade förlorare som saknade och saknar någon mänsklighet.

Var än jordemänniskan blickar finner han inget eller sällan något som liknar en sann seger.

Med sekter och religioner, med krig, dödsstraff, hat, hämnd och vedergällning likväl med varaktiga kamper om makt, ägodelar, om rikedom, vinning, överfördelning, plats, image och ägande o.s.v. kan aldrig en bättre värld och mänsklighet blir skapad, och så blir ej heller fallet i framtiden om inte människan grundläggande ändrar sig till det bättre och positivare. Och följer han inte vägen till det bättre och positivare då blir han aldrig till segrare, utan förblir ständigt en förlorare, som domineras av hat och oro, av orättvisa, förtryck, utsugning, slaveri och omänsklighet, vilket redan är fallet sedan långt tillbaka.

Sedan urminnes tider har jordens människor skriker efter kärlek, fred, harmoni, rättvisa och frihet, och därför

utgjutit blod, sått hat, mördat och förstört, men han har aldrig blivit till vinnare av dessa saker, utan alltid endast blivit till förlorare.

I stället för att skapa de höga värdena av kärlek, harmoni, frihet och fred, uppfann han och skapade med tiden saker i sin vanföreställda kamp, i sitt hat, i sitt hämndbegär och i hans behov av vedergällning och erövring likväl i hans arrogans och begär, som bara tjänar och försätter tjäna den blodiga kampen. Så har han uppfunnit och ansamlat enormt dödliga vapen; massförstörelsevapen som kan överträffa effekterna, av vad som kan åstadkommas av naturkatastrofer. Med alla de olika och otaliga vapen och vapensystemen, har det blivit möjligt för människan på jorden att förstöra sig själv som mänskligheten tusen gånger om samt att helt förstöra hemvärlden jorden. Därmed har människan, för en andra gång inte utgjort sig som segrare utan till förlorare. Fortfarande kan mycket ont och ytterst negativ räknas upp, vilket inte gör jordens människor till vinnare, utan förlorare, men det skulle inte leda till att han förändras till det bättre.

Och det är faktiskt så att varje person som förkunnar dessa sanningar öppet, blir utfrysad, flådd, förlöjligad, hotad, slagen, förbannad som världsförbättrare och möjligtvis dragen inför domstol, hotad med döden eller faktiskt mördad, för att få honom till tystnad. Så förlorar många vidsynta människor modet att skrika ut sanningen fastän att han ser och bedömer hela eländet rätt. Icke desto mindre är det sedan länge på tiden att i grunden ifrågasätta den onda och negativa kampen hos jordiska mänskligheten, vråla sanningen högt och öppet i världen, så även de döva kan höra den. Och aldrig har det sedan urminnes tider varit så bråttom att skaka jordlingarnas ur deras letargi som det i dag erfordras och är nödvändigt.

Det är på tiden att varje enskild tar sitt liv i egna händer på sanningsenligt och skapelse-naturligt vis, för att föra det värdefullt och gestalta vardagen riktigt - utan ondskefull kamp, som endast bringar skada och ingen framgång och inte gör människorna till sanna vinnare utan till effektiva och bittra förlorare.

Att leva utan ständig kamp måste läras, det kan man inte förneka, och det är med den riktiga inställningen och med förståendet av livet även faktiskt möjligt att gå ur vägen för varje kamp.

Naturligtvis, att leva i värdighet, ära och respekt likväl i harmoni och balans är faktiskt en stor satsning för människan - men den som inte vågar den vinner heller inget.

Men vågar man göra denna satsning då kan hela livet förändra sig helt och hållet.

Åtminstone för den enskilde, om så inte för hela familjen och gruppen, och inom ramen av det goda, det positiva och fortskridandet likväl evolutionen. Därmed utger sig då också möjligheten att människan slutligen blir det, vad han sannerligen i sitt inre väsen är, men som han till det yttre förtränger och förfalskar. Och blir denna möjlighet uppfattad och tagen till kännedom, då växer också insikten att den föregående tillvaron endast spenderats

i en meningslös kamp för att vara en helt annan människa än det ens alldeles egna inre motsvarar. Vill människan verkligen segra och skicka förlorandet i glömskan, då måste han utveckla sin elitära medventenshållning och visa upp en beteende-strategi som gör honom fri från de meningslösa striderna som bara tjänar till att själv försöka vara stor, för att själv beslagta allt, att vilja stå över medmänniskor, att kunna utöva makt över andra, vilja vara förmögen, rik, känd eller chef o.s.v.

Attityden och strategin likväl insikten måste också vara inriktad på att slutligen endast kämpa för det egna fortskridandet och att fäkta för evolutionära kampen på anständigt, ärofullt och värdigt sätt. Det måste bli ett slut på att meningslöst kämpa för andra orättfärdiga strider,

av ond rädsla för att själv överta ansvaret för det egna livet, alla egna tankar och känslor likväl för egna handlingar. Det måst också vara slut på att rädsla fortsatt ska kunna undertrycka ansvaret för en egen och real seger, för att komma ur kvarnen av ständigt förlorande. Allting låter väl lätt och självklart men det är det sannerligen inte, eftersom först måste en motsvarande motivation och strategi utarbetas och under förutsättning att främst begripa vad det hela överhuvudtaget handlar om. Och endast när dessa värden är skapade och klara, kan en beredskap uppstå, att därmed hädanefter kunna arbeta mot ständiga segrar i livet och att skicka förlorandet i det förgångna och glömda.

Vill människan i livet simma på topp och ändra allt till det bättre, då måste han göra sig medveten, att han genom sitt meningslösa kämpande av ovärdiga saker under alla tider av sin tillvaro har agerat tusenfaldiga förödmjukelser, nackdelar, ilska, gräl, stridigheter, hat, hämnd och vedergällnings, tankar och nederlag och svårigheter i stället för att ha agerat i glädje, kärlek, förmåner, fred, frihet, harmoni och balans.

Har detta erkännandet mognat i honom, då kämpar han inte mer om ovärdiga saker eftersom han redan har besegra dessa genom sin insikt.

Därmed faller även skuldkänslor bort, eftersom om inget mer blir gjort, som är fel då känner sig människan inte längre skyldig. En människa som är fri från skuldkänsla kan heller aldrig bli utpressad. Detta är människans väg att vara vinnare och inte förlorare.

13. Juli 2004, 10.41h
Semjase Silver Star Center
Billy

Översatt av Fredrik Göransson 20170418

Sieger und Verlierer von Billy Eduard Albert Meier

Gar viele Menschen wollen sich immer auf Kosten anderer als Sieger sehen, weshalb sie wild darauf sind, überheblich über andere zu urteilen und Fehler bei ihnen zu finden und zu sehen, die sie an sich selbst auch haben, jedoch zu feige sind, diese sich selbst auch einzugestehen. Mit dem aber, dass sie die Fehler nur bei den Mitmenschen sehen und böartig darüber sprechen und urteilen, glauben sie irrigerweise, dass sie damit gross auftrumpfen und sich selbst in ein besseres Licht stellen könnten.

Wie sie sich dabei aber täuschen und sich ins eigene Fleisch schneiden, das vermögen sie in ihrer Dummheit nicht zu erfassen. Nun, Tatsache ist, dass viele Menschen sich durch die Erniedrigung eines andern selbst gross machen und erhöhen wollen, um mehr zu scheinen, als sie wirklich sind. Ein Besserseinwollen sowie eine Fehllosigkeit werden dadurch demonstriert, indem andern Fehler vorgeworfen werden, obwohl die Vorwerfenden in der Regel selbst genug Dreck am Stecken haben und besser vor der eigenen Türe ihren Schmutz wegwischen würden.

Grundsätzlich ist das Fehlervorwerfen zur reinen Erniedrigung des Mitmenschen eine miese und fiese Art, um von andern, die auf diese Machenschaften hereinfallen, anerkannt zu werden. Und leider ist es tatsächlich so, dass Fieslinge und Mieslinge dieser Art sich gross, stark und erfolgreich wähnen, wenn sie anderen Fehler vorwerfen und sie in Grund und Boden stampfen können.

In ihrer Abartigkeit können sie sich selbst nur dadurch bestätigen, indem sie andere beleidigen, verletzen, lieblos behandeln und erniedrigen.

Ein Mensch aber, der wirklich gut, friedvoll, in sich frei, harmonisch und ausgeglichen ist, muss sich das nicht durch unfeine und unwürdige Worte und Handlungen selbst bestätigen oder dies durch die Mitmenschen bestätigen lassen. Ein wahrer Mensch muss seine Menschlichkeit, Ehre, Ehrfurcht und Würde also nicht auf Kosten anderer in Szene setzen.

Ist ein Mensch in Abartigkeit darauf angewiesen, anderen Menschen Niederlagen und Erniedrigungen zuzufügen, um sich selbst zu bestätigen und als Gewinner zu sehen, dann kann er niemals ein wahrer und richtiger Sieger sein. Die Wahrheit ist nämlich die, dass ein solcher Mensch eine absolute Null und von denen abhängig ist, die er in Grund und Boden stampft und als Verlierer sieht. Gäbe es für solche scheinbare Gewinner und Sieger keine Mitmenschen, die sie irrtümlich als Verlierer betrachten können, dann könnten sie sich auch nicht als Sieger wähnen. Sieger sein gegenüber einem Verlierer ist aber nicht mehr als ein irrer Wahn, der sich in kranken Gehirnen bildet, weil ein wahrer Sieger die Grösse

besitzt, für seinen Sieg keinen Verlierer zu benötigen. Also ist ein wirklicher Sieger ein Mensch, der keinen andern Menschen als Verlierer braucht, um selbst als Sieger hervorzugehen.

Ein wirklicher Sieger braucht nur sich selbst, seine eigene Kraft und Energie, seine Intelligenz, seine Gedanken und Gefühle, seine wahre Liebe, die innere Freiheit und Harmonie sowie seine Ausgeglichenheit und seinen wirklichen Frieden in sich selbst sowie in bezug seiner ganzen Umwelt.

Ein Mensch, der durch all die guten Werte einen Sieg gegen und über sich selbst erringt, hat es niemals nötig, gegen Mitmenschen anzugehen, gegen sie zu kämpfen, sie zu benachteiligen, zu beleidigen und zu erniedrigen. Und für einen Menschen, der ein wirklicher Sieger in diesem Sinne ist, besteht niemals eine Notwendigkeit, sich gegen verbale, verleumderische und lügnerische Angriffe angriffiger Mitmenschen in Verteidigung bringen zu müssen. Das ist keine Hilflosigkeit, sondern der Weg der reinen Vernunft und Liebe, denn niemals soll ein Bedürfnis der Rache und Vergeltung entstehen, denn diese Unwerte erzeugen wiederum Böses, Rache und Vergeltung. Also sollen aber auch Angst, Wut und Zorn sowie Selbstmitleid vermieden werden, denn diese führen nicht zum Sieg, sondern zum Verlieren. Ein Sieg kann ohne Kampf gewonnen werden, folglich es auch keinen Verlierer gibt. Ein Angreifer kann niemals ein Sieger sein, denn durch seinen Angriff schadet er sich selbst derart, dass er in jedem Fall immer der Verlierer bleibt, weil er von seiner eigenen Aggression besiegt wird, wodurch ein Erringen eines Sieges unmöglich wird.

Ein wahrer Sieger besiegt seine Angst, seine Wut, seinen Zorn, seine bösen Gedanken und Gefühle sowie seine Emotionen und alle Bedürfnisse nach Rache oder Vergeltung. Daraus entstehen weder Schuld noch Sühne, denn wenn kein Widerstand gegeben ist, kann auch kein Angriff erfolgen. Das ist die Form dessen, dass ein Sieg errungen wird, ohne dass eine Kampfhandlung damit verbunden ist. Und diese Weise des Siegens ohne Verlierer ist in jeder Beziehung des Alltags anwendbar, wenn die Dinge nicht in Handgreiflichkeiten ausarten, denen unter Umständen eine ebenso handgreifliche Gegenwehr entgegengesetzt werden muss, wobei es dann wahrheitlich auch nur Verlierer und keine wahren Sieger gibt, weil körperliche Schäden usw. beidseitig sind. Die Sprache soll nicht davon sein, sondern vom Siegen und Verlieren im allgemeinen Umgang der Menschen miteinander, wobei leider Kämpfe ausgeführt werden, die keine Sieger, sondern nur Verlierer bringen.

Sei dies nun in der Familie zwischen Mann und Frau, zwischen den Eltern und Kindern, zwischen den Geschwistern und den Verwandten oder am Arbeitsplatz, in der Firma zwischen Vorgesetzten und Untergebenen, in der Schule zwischen den Schülern und den Lehrkräften, im Militär zwischen den Obern und den Soldaten usw., oder sei es in der Werbung um allerlei Produkte. Doch nicht genug damit, denn dauernde Kämpfe finden auch statt zwischen den Regierungen, Behörden und den Bürgern, zwischen den Moralisten, Religionisten, Sektierern und den Gläubigen, wie aber auch zwischen den Ärzten und den Patienten, den Chefs und den Lohnnehmern usw.

Diese Kämpfe finden tagtäglich statt, und es sind Angriffe, die Stunde um Stunde auf den Menschen einwirken und sich wie heftig niederprasselnde Gewitter mit Blitz und Donner auswirken. Tatsächlich kämpfen die Menschen täglich wie die Irren, um sich zu verteidigen,

um ihr Recht einzufordern, um einigermaßen menschenwürdig behandelt zu werden und leben zu können. Es wird gekämpft um das Geld, um die Ehre und Würde, und es wird gekämpft um den Besitz, um die Liebe, um den verletzten Stolz, um den Ruf und um sehr viele andere Dinge.

So kämpfen die Menschen Tag um Tag - wofür es auch immer sein mag.

Sie kämpfen und kämpfen, mühen sich ab und verausgaben sich mit ihren Kräften, Energien, Fähigkeiten und Möglichkeiten, jedoch ohne dass sie die geringste Chance haben, einen wirklichen Sieg erringen zu können. Sie kämpfen um Dinge, denen sie grosse Bedeutung zumessen und von denen sie glauben, dass sie ohne diese nicht leben könnten. Das aber macht sie angreifbar, weil es immer jemanden gibt und geben wird, der oder die anderer Ansicht ist und angrifflich wird, um die Angegriffenen gefügig zu machen, um sie für die eigenen Zwecke missbrauchen zu können, sei es nun durch arbeitsmässige, finanzielle oder sexuelle Ausbeutung, durch Vergewaltigung, zum Meineid oder sonstwie zur Ausnutzung. Und das Traurige bei der Sache ist, dass sich der Mensch diesen ewigen Kämpfen stellen muss, ob er nun will oder nicht. Das ewige Kämpfen des Menschen im vorgenannten Sinn bringt ihm im Lauf seines Lebens keine wertvolle Veränderung, aus der Liebe, innerer Frieden und innere Freiheit, Harmonie und Ausgeglichenheit entstehen könnte. Und auch seit alters her haben diese Kämpfe dem Menschen keinen wahren und wertvollen Fortschritt gebracht.

Die Menschen sind ob diesen Kämpfen nicht glücklich geworden und haben dadurch auch keinen wahrlichen Fortschritt erzeugt, geschweige denn, dass eine wertvolle Evolution daraus hervorgegangen wäre.

Durch diese Kämpfe sind seit Menschengedenken stets nur Gegner und Gegner aufeinandergetroffen, Menschen, die einander auf irgendwelche Art und Weise aggressiv begegneten und die beidseitig zu Verlieren wurden. Wird für die Opfer von Willkür von Despoten, gegen den Hunger der Notleidenden oder für Erdbeben- und Überschwemmungsoffer usw. zu Spenden aufgerufen, dann wird sofort eine Mitleidsschlacht in Gang gebracht, wobei Millionen gespendet werden. Gespendet wird aber in der Regel nur, damit die Wohlhabenden und Reichen einerseits ihre „Pflicht am Mitmenschen“ öffentlich aufzeigen und ihr in scheinender Form nachkommen können, und andererseits um sich von ihren Schuldgefühlen gegenüber den Ärmern und den Nichtshabenden zu befreien. In Wahrheit gesehen also nur eine Scheinheiligkeit, um sich als Wohltäter und Sieger zu sehen über jene, welche als Notleidende Verlierer der Gesellschaft und der Menschheit sind. Es ist das eine Form eines Weltenbrandes, die effektiv nur Verlierer kennt, denn jeder gespendete Pfennig aus falschem Mitleid und aus Schuldgefühlen heraus ist ein Pfennig zum Verlust der eigenen Würde und Ehre, wodurch die Spender sich selbst zu Verlieren gegenüber den Verlierern machen und dies durch ihre Spende auch bezeugen. Das ganz im Gegensatz zu wahren Menschen, denen die Hilfsbereitschaft für die notleidenden Mitmenschen eine tägliche und natürliche Pflicht ist, die sie aus Liebe und wahrer Menschlichkeit aus eigener Initiative und aus eigenem Ermessen ohne Aufruf und Aufforderung erfüllen. Ist gegensätzlich für die durch Bettelei aufgerufenen und zur Kasse gebetenen Spender und Spenderinnen dann die Mitleidsschlacht vorbei und im Gedächtnis der Menschen versickert, dann wird kein Gedanke mehr an die Notleidenden verschwendet - wozu auch, denn die Bedürftigen und

Notleidenden sind ja nur Verlierer, denen gegenüber sich die „noblen“ Spender als glorreiche Sieger sehen.

Doch welcher zweifelhafter Sieg ist das!

Tatsächlich darben die Notleidenden weiterhin, doch werden sie geflissentlich vergessen, denn mit dem Spenden der Mitleidspfefflinge wurde der Schuldigkeit Genüge getan, sollen doch die Spendenempfänger mit ihren falschen Hoffnungen selbst zurechtkommen. Und wie ist es doch - da werden grosse Spenden für Notleidende gesammelt, die dann von den Hilfsorganisationen zu grossen Teilen als Umtriebskosten usw. selbst eingeheimst werden. Immer und immer wieder wird vorgegeben, für den Frieden in der Welt zu kämpfen, Liebe und Harmonie in der Familie und unter den Menschen zu schaffen, um die wirkliche Freiheit der Menschheit besorgt zu sein.

Dafür werden Aufrufe gemacht, die Millionen kosten, und dafür wird in Massen und in kilometerlangen Menschenschlangen demonstriert - in den Händen brennende Kerzen haltend, um Lichterketten zu bilden, die Liebe, Harmonie, Frieden und Freiheit verkörpern sollen. Die Kleider und Gesichter der Menschen sind dabei bemalt - mit der Todesrunne und dem Symbol des Todes, anstatt mit dem wahren Symbols des Friedens.

Die Menschen sind diesbezüglich irregeleitet, weil irgendwelche Verrückte die Todesrunne als Friedenssymbol umfunktioniert haben wollen, damit jedoch Tod, Verderben und Zerstörung heraufbeschwören.

Und was kommt bei diesem ganzen Theater heraus?

Nichts Gutes, denn nicht selten geraten sich die Streiter für Liebe, Frieden, Freiheit und Harmonie gegenseitig in die Haare und schlagen sich die Schädel ein, kommen mit der Obrigkeit und mit den Sicherheitskräften in Konflikt, und schon ist das Blutvergiessen in vollem Gange.

Wo bleiben da die Sieger?

Tatsächlich gibt es auch da auf beiden Seiten nur Verlierer - Verwundete, Geschlagene, Bespiene, Geschundene, Beschimpfte, Geprügelte, Gedeemütigte und gar Tote.

Und natürlich schreit alles nach Rache und Vergeltung. Werden die Religionen und Sekten betrachtet, dann offenbart die erschreckende Wahrheit, dass im Namen Gottes, der Liebe, Weisheit und der Nächstenliebe mehr Menschen gefoltert, massakriert und ermordet wurden, als das unter Dschingis Khan, Attila oder irgendwelchen anderen

Kriegsverbrechern geschehen ist. Auch Kreaturen wie Adolf Hitler, Josef Stalin, Saddam Husain, Radovan Karadzic, George Walker Bush, Ariel Sharon, Jassir Arafat, Slobodan Milosevic, Nicolae Ceausescu und andere völkermörderische Konsorten sind und waren wahre Waisenkinder dagegen. Auch sie waren und sind in Wahrheit keine Sieger, sondern nur ärmliche und dazu verkommene, würdelose und ehrlose Verlierer, die jeder Menschlichkeit entbehrten und entbehren. Wohin der Erdenmensch blickt, findet er nichts oder nur sehr selten etwas, das einem wahren Sieg gleichkommt. Mit Sekten und Religionen, mit Krieg, Todesstrafe, Hass, Rache und Vergeltung sowie mit dauernden Kämpfen um Macht, Hab und Gut, um Reichtum, Profit, Übervorteilung, Ruhm, Image und Besitz usw. ist noch niemals eine bessere Welt und Menschheit geschaffen worden, und das wird auch in Zukunft nicht der Fall sein, wenn sich der Mensch nicht grundlegend zum Besseren und Positiven ändert.

Und folgt er nicht dem Weg des Besseren und Positiven, dann wird er niemals zum Sieger

werden, sondern stets ein Verlierer bleiben, der von Hass und Unrast sowie von Ungerechtigkeit, Unterdrückung, Ausbeutung, Versklavung und Unmenschlichkeit beherrscht wird, wie das schon seit alters her der Fall ist.

Seit jeher hat der Erdenmensch nach Liebe, Frieden, Harmonie, Gerechtigkeit, Recht und Freiheit geschrien, dafür Blut vergossen, Hass gesät, gemordet und zerstört, doch niemals ist er in diesen Dingen zum Sieger, sondern stets nur zum Verlierer geworden.

Statt die hohen Werte der Liebe, Harmonie, Freiheit und des Friedens zu erschaffen, hat er im Laufe der Zeit in seinem Kampfwahn, in seinem Hass, seiner Rachsucht und in seinem Vergeltungs- und Eroberungsdrang sowie in seiner Selbstherrlichkeit und Geltungssucht nur Dinge erfunden und geschaffen, die zum blutigen Kampf dienen und weiterhin dienen.

So hat er ungeheure tödliche Waffen erfunden und angesammelt;

Massenvernichtungswaffen, die in ihren Auswirkungen alles übertreffen, was die Natur an Katastrophen hervorzubringen vermag. Mit all den verschiedenartigsten und unzähligen Waffen und Waffensystemen ist es dem Erdenmenschen möglich geworden, sich selbst als Menschheit tausendmal zu vernichten und die Heimatwelt Erde völlig zu zerstören.

Damit hat sich der Mensch ein andermal nicht zum Sieger, sondern zum Verlierer gemacht.

Noch sehr viel Böses und äusserst Negatives könnte aufgezählt werden, das den Erdenmenschen nicht zum Sieger, sondern zum Verlierer macht, doch würde das wohl nicht dazu führen, dass er sich zum Besseren ändert. Und tatsächlich ist es so, dass jeder Mensch, der diese Wahrheiten offen kundtut, verfemt, geschunden, belächelt, bedroht, geschlagen, als Weltverbesserer geflucht und womöglich vor Gericht zitiert, mit dem Tod bedroht oder gar tatsächlich ermordet wird, um ihn zum Schweigen zu bringen.

So verliert mancher weitsichtige Mensch den Mut, die Wahrheit offen hinauszuschreien, obwohl er das ganze Elend sieht und richtig beurteilt.

Nichtsdestoweniger ist es schon längst an der Zeit, das ganze böse und negative Kämpfen der irdischen Menschheit von Grund auf in Frage zu stellen, die Wahrheit offen und laut in die Welt hinauszubrüllen, dass selbst die Tauben es hören können.

Und niemals war seit Menschengedenken alles so dringend, die Erdlinge aus ihrer Lethargie aufzurütteln, wie das in der heutigen Zeit erforderlich und notwendig geworden ist.

Es ist an der Zeit, dass jeder einzelne sein Leben in wahrheitlicher und schöpferisch-natürlicher Weise in die eigenen Hände nimmt, um es wertvoll zu führen und den Alltag richtig zu gestalten - ohne böse Kämpfe, die nur Schaden, jedoch keinen Erfolg bringen und den Menschen nicht zum wahren Sieger, sondern zum effektiven und bitteren Verlierer machen. Ohne ständigen Kampf zu leben will gelernt sein, das ist nicht zu bestreiten, und es ist mit der richtigen Einstellung und mit dem Verstehen des Lebens auch tatsächlich möglich, jedem Kampf aus dem Weg zu gehen. Natürlich, in Würde, Ehre und Ehrfurcht, in Liebe, in innerem Frieden und innerer Freiheit sowie in Harmonie und Ausgeglichenheit zu leben stellt für den Menschen tatsächlich ein grosses Wagnis dar - doch wer nicht wagt, der nicht gewinnt. Wird das Wagnis aber eingegangen, dann kann sich zumindest für den einzelnen, wenn nicht gar für ganze Familien und Gruppierungen das ganze Leben völlig verändern, und zwar in einem Rahmen des Guten, des Positiven und des Fortschritts sowie der Evolution. Dadurch ergibt sich dann auch die Möglichkeit,

dass der Mensch endlich zu dem wird, was er wahrheitlich in seinem inneren Wesen ist, das er nach aussen aber verdrängt und verfälscht. Und wird diese Möglichkeit erfasst und zur Kenntnis genommen, dann wächst auch die Erkenntnis, dass das bisherige Dasein nur damit zugebracht wurde, einen sinnlosen Kampf darum zu führen, um ein ganz anderer Mensch zu sein, als dieser dem ureigensten inneren Wesen entspricht. Will der Mensch wirklich siegen und das Verlieren in die Vergessenheit schicken, dann muss er eine elitäre Bewusstseinshaltung entwickeln und eine Verhaltensstrategie an den Tag legen, die ihn frei vom unsinnigen Kämpfen macht, das nur dazu dient, selbst gross sein zu wollen, alles für sich zu beschlagnahmen, über den Mitmenschen stehen zu wollen, Macht über andere ausüben zu können, wohlhabend, reich, berühmt oder Chef zu sein usw.

Die Haltung und Strategie sowie die Einsicht müssen auch darauf ausgerichtet sein, endlich nur noch für den eigenen Fortschritt und evolutiven Lebenskampf in anständiger, ehrenvoller und würdiger Weise zu fechten. Es muss ein Ende haben, sinnlos für andere ungerechte Kämpfe auszufechten, aus böser Angst davor, selbst die Verantwortung für das eigene Leben, alle eigenen Gedanken und Gefühle sowie für die eigenen Handlungen zu übernehmen. Ein Ende muss auch darin sein, dass Angst die Verantwortung für einen eigenen und realen Sieg weiterhin unterdrücken kann, um aus der Mühle des ständigen Verlierens hinauszugelangen. Alles klingt zwar leicht und selbstverständlich, doch das ist es wahrheitlich nicht, denn erst müssen eine entsprechende Motivation und Strategie erarbeitet werden, und vorausgesetzt in erster Linie das Begreifen, worum es beim Ganzen überhaupt geht. Und erst wenn diese Werte erschaffen und klar sind, kann eine Bereitschaft entstehen, sich fortan im Leben damit zu beschäftigen, auf stetige Siege hinzuarbeiten und das Verlieren in die Vergangenheit und Vergessenheit zu schicken. Will der Mensch im Leben obenauf schwimmen und alles zum Besseren ändern, dann muss er sich bewusst werden, dass er durch sein unsinniges Kämpfen um unwerte Dinge während allen Zeiten seines Daseins tausendfältig Erniedrigungen, Nachteile, Ärger, Streit, Hader, Hass, Rache- und Vergeltungsgedanken sowie Niederlagen und Schwierigkeiten statt Freude, Liebe, Vorteile, Frieden, Freiheit, Harmonie und Ausgeglichenheit eingehandelt hat. Ist diese Erkenntnis in ihm gereift, dann kämpft er nicht mehr um unwerte Dinge, weil er diese durch seine Erkenntnis bereits besiegt hat.

Damit fallen auch Schuldgefühle weg, denn wenn nichts mehr getan wird, das falsch ist, dann fühlt sich der Mensch auch nicht mehr schuldig. Ein Mensch aber, der von Schuldgefühlen frei ist, kann auch niemals erpresst werden. Das ist der Weg des Menschen, um Sieger und nicht Verlierer zu sein.

13. Juli 2004, 10.41h Semjase Silver-Star-Center Billy